

CHƯƠNG 2

Sau dịp đó những hành động phóng túng của Dĩnh bớt đi, vì mục đích chính của nàng đã đạt được. Những việc còn lại là làm thế nào duy trì cảm tình và sự chú ý của giáo sư Khiêm đối với nàng mà thôi.

Giáo sư Khiêm thấy Dĩnh không còn gây rối trong giờ học nữa, nên lắm lúc không để ý tới nàng. Cũng có khi chàng trông thấy Dĩnh ngó chăm chú vào mình nhưng chẳng phải để ý nghe giảng bài, thì chàng liền dùng tia mắt để nhắc nhở rồi thôi. Cũng có khi sau giờ học Khiêm gặp Dĩnh ngoài hành lang thì đứng lại nói chuyện với nàng vài câu, khuyên nhủ nàng nên cố gắng. Mặc dù đó chỉ là những cử chỉ rất thông thường giữa thầy và trò, nhưng đã làm cho Dĩnh vui mừng suốt cả buổi.

Vì để gây ấn tượng tốt nơi giáo sư Khiêm, Dĩnh cố gắng thật nhiều những môn do chàng dạy. Còn những môn học khác Dĩnh chỉ học chiếu lệ mà thôi. Lúc sau giờ học, Dĩnh tìm cơ gặp riêng giáo sư Khiêm để hỏi một số vấn đề trong bài, hầu tạo cơ hội gặp gỡ với chàng.

Vì Dĩnh chọn ban văn chương nên trong lớp rất ít nam sinh. Trong số đó có một hai nam sinh thường hẹn gặp gỡ riêng với nàng, nhưng Dĩnh đối với những chàng trai suýt soát tuổi mình vẫn có thái độ xem thường. Nàng cho là họ ngu muội, ấu trĩ, nhỏ nhãng nên chẳng bao giờ để họ vào mắt.

Tiếng chuông tan học đã reo. Dĩnh cầm tập và bút chì đi tới phòng giáo sư định tìm Khiêm, nhưng lại trông thấy Khiêm đang đứng với Mỹ Lâm tại một góc hành lang. Mỹ Lâm đang dở sách và hình như đang hỏi gì. Dĩnh trông thấy hết sức buồn tức. Nàng cầm đầu bút chì đứng yên tại cửa phòng học mắng thầm:

- Rõ đáng ghét!

Người nữ sinh ngồi bên cạnh Dĩnh tên gọi là Huệ, khi đi ngang qua đã lên tiếng hỏi:

- Ủa? Chị Dĩnh, sao chị chưa về?

Dĩnh nhìn về hướng giáo sư Khiêm mím miệng, đáp:

- Tôi còn một số vấn đề trong bài chưa hiểu, muốn hỏi lại giáo sư Khiêm.

Huệ nói:

- Ông ấy đang bận giải thích gì cho Mỹ Lâm mà. Cô ấy nghỉ bệnh mấy hôm nên đã mất hai bài học. Giáo sư Khiêm thật là nhẫn nại, bất cứ học sinh nào muốn hỏi bài vở, ông vẫn vui vẻ giải đáp như nhau.

Dĩnh liếc nhìn Huệ thầm nhủ: Dĩnh muốn thổ lộ ý nghĩ ấy ra cho Huệ biết.

Nàng nhìn Huệ với tia mắt bực mình:

- Chị hãy về trước đi, chậm một chốc thì chị không chen nổi lên xe buýt đó.

Huệ đã rời đi nhưng Dĩnh vẫn còn đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn về phía Mỹ Lâm. Giáo sư Khiêm đứng bên cạnh Mỹ Lâm, dường như đang giải thích tường tận những gì đó Mỹ Lâm hỏi. Dĩnh không khỏi có ý ganh tị. Nếu là một học sinh nào khác thì Dĩnh chẳng để ý lắm, đằng này lại chính là Mỹ Lâm, một nữ sinh có sắc đẹp không thua sút nàng. Hừ, xem Mỹ Lâm đứng hỏi mãi như không muốn rời đi, rõ ràng cô ta đang toan tính gì!

Nhưng rồi Mỹ Lâm cũng đã rời đi. Giáo sư Khiêm trông thấy Dĩnh. Chàng vẫy tay với Dĩnh. Dĩnh bèn vội vàng bước tới, suýt nữa va chạm với Mỹ Lâm khi hai người đi ngang qua. Mỹ Lâm nhìn nàng tươi cười, trong khi nàng chỉ nhếch môi như một cái máy để đáp lại.

Trong lòng Dĩnh đang bực bội. Nàng cảm thấy nụ cười Mỹ Lâm ít nhiều có vẻ trêu chọc mình, có vẻ như tự hào cô ta đã lanh chân đến trước.

Giáo sư Khiêm nhìn thấy trong tay Dĩnh đang cầm tập và bút chì, bèn dịu dàng hỏi:

- Có vấn đề gì chưa hiểu hả?

Dĩnh vốn có ý định hỏi một số vấn đề, nhưng khi nàng nghĩ đến nụ cười hình như có ngụ ý đắc thắng của Mỹ Lâm, thì trong tiềm thức của nàng như không cam chịu làm kẻ đến sau. Nàng liền thay đổi ý định:

- Không! Hai bài vừa dạy rất dễ, bài tập cũng chẳng có gì khó, vậy chỉ có những người không sử dụng bộ óc mới không hiểu mà thôi.

Dĩnh thầm đắc ý, dường như câu nói của mình đã đả kích được Mỹ Lâm.

- Trưa rồi sao em chưa về?

Dĩnh định tìm một lý do để trả lời, bỗng thấy Huệ ôm cặp bước đến trước mặt nàng:

- Chị Dĩnh, có người tìm chị kìa.

Một người đàn bà mặc rộp màu vàng tươi, đang từ thang lầu đi về phía Dĩnh. Người ấy có một hình dáng trang nhã và cao sang đài các, nên vừa xuất hiện là đã hấp dẫn bao nhiêu cặp mắt của nữ sinh đang có mặt. Bà vừa trông thấy Dĩnh liền mỉm một nụ cười thân ái:

- Má có việc đi ngang qua, nên ghé vào đây để rước con về luôn.

Dĩnh vui mừng:

- Má, con giới thiệu với má nhé, đây là giáo sư Khiêm... còn đây là má của tôi.

Người đàn bà nhìn giáo sư Khiêm khẽ gật đầu. Hai người trao đổi một nụ cười lễ phép.

Nếu không chính tai mình nghe được lời giới thiệu của Dĩnh, người đàn bà này là mẹ nàng, thì Khiêm thật không dám tin. Hai người là mẹ con, nhưng xem ra thật giống hai chị em. Khiêm không khỏi thăm lầy làm lạ về bí quyết làm đẹp của người đàn bà này. Bà ta đã giữ gìn sắc đẹp cho được trường thọ với một bí quyết chưa từng có. Là mẹ của một cô gái mười bảy tuổi, nhưng xem bà như vừa mới ba mươi tuổi mà thôi.

Dung nhan của bà còn đẹp lắm. Nếu bảo Dĩnh là một cô gái có sắc đẹp trong sạch, thì mẹ nàng gieo cho người chung quanh một cảm nghĩ trái ngược. Sắc đẹp của bà hấp dẫn như cục đá nam châm. Mặc dầu bà không còn cái đẹp của một thiếu nữ thanh xuân, nhưng với nét đẹp của người đã trưởng thành như bà, thì cái đẹp của một cô gái thanh xuân không làm sao so sánh được.

Đây là một sức quyến rũ kết hợp bởi sắc đẹp và những kinh nghiệm dồi dào trong một chuỗi tháng năm tạo nên.

Bà ta gỡ cặp kính mắt xuống:

- Giáo sư đây có lẽ là giáo sư phụ trách lớp của em Dĩnh? Nó thường nhắc tới giáo sư luôn.

Giáo sư Khiêm tự giới thiệu sơ lược về mình, rồi lại khiêm tốn nói một vài câu khách sáo. Dĩnh nhìn mẹ rồi lại nhìn giáo sư Khiêm:

- Con rất thích học giờ của giáo sư. Chẳng những giáo sư giải thích rất rõ ràng mà còn hiểu thấu tâm lý của học sinh.

Giáo sư Khiêm nói:

- Em Dĩnh là một học sinh chuyên cần, sức hiểu biết nhanh nhẹn...

Khiêm quay sang Dĩnh nói tiếp:

- Em mau vào lớp học thu nhật sách vở, kéo má em phải chờ lâu.

Trông thấy Dĩnh đã rời đi, Khiêm nói tiếp:

- Thưa bà, tôi muốn nói vài lời với bà về em Dĩnh.

Sự phản ứng của mẹ Dĩnh rất nhợt nhạt:

- Nó đã phạm lỗi?

- Không phải là vấn đề nghiêm trọng như vậy. Chẳng qua niên khóa này tôi thấy nó thay đổi nhiều hơn trước.

Mẹ Dĩnh không trả lời, dường như bà cho đó là vấn đề không đáng chú ý, vì là việc nằm trong sự dự liệu của bà.

Khiêm hơi ngạc nhiên nhưng không bằng lòng chấm dứt câu chuyện tại đó. Chàng nói một cách thận trọng:

- Tôi muốn tìm hiểu cá tánh thật sự của nó.

- Tôi xin thú thật, chính tôi cũng không hiểu được nó!

Nghe mẹ Dĩnh trả lời như thế, Khiêm chỉ có thể gật đầu. Bà ngửa mặt lên có vẻ hãnh diện:

- Chúng tôi cùng sống một nhà, nhưng mỗi người có một lãnh vực tư tưởng riêng tư khác biệt nhau!

Khiêm đáp qua thái độ tán đồng:

- Về điểm đó tôi hiểu. Trong những năm gần đây trẻ con khi lớn trên dưới mười lăm tuổi, là đã biết giữ bí mật một số vấn đề trong lòng, ít khi chịu nói ra cho cha mẹ hiểu.

Mẹ Dĩnh nắm hai bàn tay lại:

- Nói một cách rõ ràng hơn, là tôi không dám tìm hiểu về nó!

Khiêm kinh ngạc nhìn thẳng vào bà:

- Tôi sợ làm như vậy nó sẽ có những sự hiểu lầm và do đó nó sẽ bất mãn, cho rằng tôi đã xâm phạm tới tự do của nó.

Mẹ Dĩnh nói thế không phải là không có lý. Nhưng Khiêm đã nhớ đến những lời của Dĩnh bộc lộ với mình trước đây.

- Nhưng thưa bà, dường như nó đang muốn bà thử tìm hiểu nó, để biết rõ những cảm nghĩ trong nội tâm của nó.

Mẹ Dĩnh hơi chau mày, nhưng rồi bình thần trở lại ngay. Khiêm lại đem một việc gần đây của Dĩnh kể đại khái cho mẹ Dĩnh biết là nói tiếp:

- Sở dĩ Dĩnh tìm đủ cách làm cho người khác chú ý đến nó, dựa theo lời chính nó giải thích, thì ngay từ nhỏ nó đã có cái tâm lý sợ mọi người lãng quên nó đi.

Mẹ Dĩnh nói lảm nhảm một mình:

- Sợ bị lãng quên!

Khiêm gật đầu:

- Nhưng Dĩnh đã nói cho tôi biết là nó không có anh chị em, vậy sống trong gia đình nó đâu lại bị mọi người xem thường bao giờ?

- Phải! Tôi không bao giờ xem thường nó, mà trái lại, tôi rất trọng nó. Nó là tất cả đối với tôi.

- Như vậy có thể là do ở Dĩnh đa nghi, hoặc là có sự bất mãn đối với đời sống.

Mẹ Dĩnh cúi đầu nghĩ ngợi nhưng không bộc lộ ý kiến ngay.

Khiêm nói thêm:

- Đây là một hiện tượng rất thường thấy ở giới trẻ.

Mẹ Dĩnh ngửa mặt nhìn lên:

- Theo tôi, tâm lý lo sợ đó của nó, ít nhiều có liên quan đến hoàn cảnh gia đình.

Khiêm thấy không tiện tò mò vào chuyện gia đình của người ta, nên chỉ mỉm cười.

Mẹ Dĩnh không nói gì thêm và cũng không hỏi gì về các mặt khác của con gái. Bà chỉ hơi ngửa mặt lên, dường như có ý bảo với Khiêm là câu chuyện đã kết thúc. Bà không muốn nói gì thêm nữa.

Dĩnh ôm cặp bước tới chào Khiêm để ra về. Trong lòng Dĩnh đang hết sức vui mừng vì thấy Khiêm đã quen biết với người nhà của nàng.

Khiêm nhìn theo hai mẹ con Dĩnh đang rời đi. Chàng cảm thấy mẹ Dĩnh tuy đẹp, nhưng lại ít nhiều lạnh lùng, dường như luôn luôn có một lớp sương bao phủ trên sắc đẹp của bà. Đồng thời cũng dường như có rất nhiều bí ẩn.